

ตอนที่ ๓๗

ปรีศนาคำทำนาย

รุ่งเช้า เต็กทั้ง ๕ คน ต่างพากันไปที่ถ้ำ
ปรีศนา และก็ไม่ได้ลืมของสำคัญ และอาวุธติดตัวไป
ด้วย

เมื่อเข้าไปในถ้ำ ดูเหมือนว่า ช้างในจะสว่าง
กว่าเมื่อคราวก่อนที่เคยเข้ามา พวกเขาเดินไปตาม
ทางเดิมที่เคยไป จนสุดปลายทาง

อะไรกันนี่! ช้างในสว่างโล่ง จนแสงจากคบ
เพลิงไม่จำเป็นอีกต่อไป ที่กลางอุโมงค์ยักษ์ ซึ่ง
ตอนนี้ไม่น่าจะเรียกว่าอุโมงค์ น่าจะเรียกว่าช่อง
เขา หรือหุบเขามากกว่า เพราะปล่องที่อยู่ข้างบน
มันถูกแรงระเบิดเปิดกว้างออก จนไม่เหลือ
ร่องรอยของปล่องแต่อย่างใด มองเห็นก้อนเมฆ
ลอยเต็มท้องฟ้า ตรงใจกลางของอดีตอุโมงค์ เต็ม
ไปด้วยกองหินก้อนขนาดต่างๆ กัน เล็กบ้าง ใหญ่
บ้าง กองทับถมกันเป็นเนิน จนไม่เหลือร่องรอย
ของร่องเหว

ทันทีที่มาถึง ก็มีเสียงดังตึ่ตึ่ๆ ออกมาจาก
กระเป่าของตั้งซ์ แต่เสียงคุยกันของพวกเขา ไม่มี
ใครหันสังเกตและได้ยิน

ขณะที่พวกเขาเดินสำรวจคู่มือ รอย และ ค้นหาอะไรบางอย่าง ลังซ์กับสินสมุทร ปรึกษากัน เรื่องที่จะออกไปจากเกาะร้างนี้

“ลังซ์ คิดว่ายังไง? เทพแห่งลึงที่นายว่าน่าจะ เขาบอกความจริงอะไรให้เราฟัง”

“ก็เรากำลังค้นหาอยู่นี่ไง”

“แล้วถ้าไม่เจออะไรล่ะ ภาพคลื่นทะเลยักษ์ ก็ เป็นเรื่องหลอกลอกๆ นะสิ”

“ไม่นะ เพราะถ้ามันก็ถูกถล่มจริงๆ ไม่เห็น เหวอ”

“แต่ก็ยังไม่เจออะไรเลย โธ! แล้วเราจะออกไป จากเกาะนี้ได้ยังไง พวกเราไม่เหลืออะไรแล้ว”

“แต่เรือของพวกเขาายังอยู่นะ” สุกศาคร บอก

“ถ้าพึ่งเติกๆ อย่างเรา ๕ คน คงไม่มีปัญญา จะไปกู้มันคืนกลับมาได้หรอก”

“นั่นนะสิ อีกไม่นาน ถ้าคลื่นยักษ์นั้นมันมา จริงๆ เราก็คงไม่รอด” โสณน้อย เริ่มวิตกกังวล

เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง พวกเขา ก็ยังไม่พบ อะไรเลย นอกจากก้อนหินที่กองทับถมกัน และก็ คิดไม่ออกว่า จะทำอย่างไรกันดี หรือว่าถึงเผือก

จะหลอกพวกเด็กๆ เรื่องน้ำท่วมเกาะ มันจะ
เป็นไปได้อย่างไร เพราะถ้ามันเป็นเรื่องจริง พวก
เขาจะต้องเจอเรือ หรือเครื่องช่วยชีพ ที่จะพาพวก
เขาให้ลอยอยู่บนผิวน้ำได้ แต่นี่ไม่มีเลย

“ถ้าฉันเรากลบกันเถอะ” ลินสมุทร บอก

พวกเด็กๆ พากันลุกขึ้นอย่างสิ้นหวัง เดินผละ
จากที่นั่นไป แต่สังข์ยังไม่ยอมแพ้ “มันต้องมีอะไร
สักอย่างที่นี่ ไม่งั้นเทพแห่งลึงคงไม่ระเบิดถ้ำนี้
หรอก เขาเป็นถึงเทพ เขาจะคงโกหกเราไปเพื่อ
อะไรกัน เขาคงไม่ตอบแทนเราด้วย ความว่าง
เปล่าหรอก” สังข์ คิดในใจ และมั่นใจว่าตนเองคิด
ถูก

“เดี๋ยว!”

สังข์ตะโกนบอกเพื่อนๆ แล้วหันไปมองกอง
หิน ที่อดีตเคยเป็นเนินหินหลังเต่า แต่บัดนี้มัน
กลายเป็นกองของเศษหินไปแล้ว เขาเดินตรงไป
แล้วงัดก้อนหินด้วยมือ ออกไปสองสามก้อน
ขณะที่พวกเพื่อนๆ ยืนมองดู ด้วยความสิ้นหวัง
มันไม่มีประโยชน์อะไรและก็ไม่มีเหตุผลที่จะไปงัด
ก้อนหินนั้น เพราะงัดออกไปเป็นสิบก้อน ก็ยังไม่
เจออะไร ไม่รู้ว่าสังข์คิดอะไรของเขา

“สังข์ พอเถอะ” เค็ย รู้สึกเห็นใจและสงสาร เพื่อน ที่ต้องมายอมเหนื่อยเพื่อทุกคน ทั้งๆ ที่มองไม่เห็นวิแววว่าจะพบเจออะไร

แต่สังข์ก็ยังต้อง งดก่อนหินต่อไป โดยไม่สนใจคำพูดของใครทั้งสิ้น ... งดไป ... ร้องให้ไปจนเพื่อนๆ แยกไม่ออกว่า หยดน้ำที่ไหลรดร่องแก้มนั้น เป็นเหงื่อหรือน้ำตากันแน่ สังข์ ทั้งขีดทั้งอดทน งดก่อนหินต่อไป เค็ยรู้สึกสงสารและเห็นใจสังข์มากกว่าใครๆ เขาพยายามอย่างที่สุด ที่จะหาทางออกให้แก่พวกเพื่อนๆ โดยไม่คิดท้อแท้ แม้แต่วินาที เธอก็เลยร้องให้ตามไปด้วย จุดมือให้สังข์หยุดงดก่อนหิน เพราะไม่เช่นนั้น มือของเขา อาจถูกหินบาดเอาได้

“พอเถอะ มันไม่มีประโยชน์หรอก ... ฮือ ๆ ๆ พอเถอะสังข์” เค็ย ร้องให้

แต่สังข์ก็ไม่หยุด ยิ่งโหมแรงงดก่อนหินต่อไปจนเลือดไหลซิบๆ ที่มือ เพราะถูกก้อนหินบาดสังข์เองก็ยังแยกแยะไม่ออกว่า น้ำตามันไหลออกมา เพราะรู้สึกเจ็บปวดที่บาดแผล หรือเพราะอยากจะประชดใครสักคน หรือประชดอะไรสักอย่าง

ตั้งแต่ร่วมเดินทางกันมา โสณน้อยไม่เคยเห็น
สังข์ มีอาการอย่างนี้มาก่อน เธอเข้าใจใน
ความรู้สึกของเพื่อนดี ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เขาเถอะ
เขาคงมีเหตุผลบางอย่าง ที่ต้องทำอย่างนั้น ส่วน
เราจะมัวมายืนดู ก็รังแต่จะเสียเวลาเปล่า อย่าง
น้อย ก็งัดก้อนหินอยู่เป็นเพื่อนก็แล้วกัน

โสณน้อย สบตากับสุดสาคร เหมือนรู้ใจกัน จึง
ชวนกันไปช่วยงัดก้อนหินนั้น

สินสมุทร ยืนรื้อรออยู่ครู่หนึ่ง ก็ตามไปช่วย
ด้วยดีหน้าไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร “มันเกิดเรื่อง
บ้าๆ บนเกาะนี้ได้อย่างไรกัน พวกเราออกตามหา
พ่อกับแม่ ก็เพื่อหวังจะได้เห็นพวกเขา แต่ทำไม
จะต้องมาติดอยู่บนเกาะนี้ นี่มันเกินไปแล้วนะ
พวกเราก็แค่เด็กๆ จะให้ทนลำบากยุ่งยากกันไป
ถึงไหน? พวกเรามาทำอะไรกัน? เพราะในนี้ มันมี
แต่ก้อนหิน ก้อนหิน แล้วยังก้อนหิน ... แต่เขาเถอะ
โง่งงๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว เพื่อนว่าอย่างไรก็ว่าตาม
ก็แล้วกัน” สินสมุทร คิดบ่นในใจ ขณะที่มือก็งัด
ก้อนหินไปเรื่อยๆ

“คุณนี่” สินสมุทร ร้องบอกเพื่อนๆ ทุกคนหยุด
หันไปมอง รวมทั้งสังข์ด้วย

“อะไร?” โสन्न้อย ยื่นหน้าไปมอง

ดินสมุทร เขาก็โอนหัน เคาะวัตถุแผ่นโลหะสี
ดำๆ ที่มันถูกฝังอยู่ในกองหิน เสียงดัง เค็ง! ๆ
พวกเด็กๆ ตีใจที่มองเห็นความคืบหน้า พวกเขา
ไม่เลยแรงเปล่า ช่วยกันเร่งจัดก้อนหินออก

เวลาผ่านไปไม่นาน สิ่งที่ชอบอยู่ภายใต้กอง
หินหลังเต่า ก็ปรากฏชัดเจขึ้น มันมีรูปร่าง
เหมือนจานข้าวที่ถูกคว่ำไว้ แต่มีขนาดใหญ่กว่า
มาก มันถูกสร้างขึ้นมาจากวัสดุพิเศษจะว่าเป็นเหล็ก
ก็น่าจะใช้ เพราะเสียงที่ถูกเคาะมันเหมือนเคาะ
แผ่นเหล็ก

“มันคืออะไรนะ?” โสन्न้อย ถาม

“อาจจะเป็นขามข้าว ของพวกยักษ์ตาเดียว ที่
อาศัยอยู่ในถ้ำนี้ก็ได้” สุคตสารท ตอบแบบเด็กๆ

“จะบ้าเหอ! ที่เกาะนี้มันมียักษ์ที่ไหนกันเล่า
ก็มีแต่เรา แล้วที่พวกถึงเจียกๆ นั้น ถ้ามียักษ์
จริงๆ พวกเราคงถูกมันจับกินไปนานแล้ว”

“ริ้วาจะเป็นทองเรือ”

“ทองเรือมันจะต้องเรียวกๆ ไม่ใช่กลม”

ขณะพวกเพื่อนๆ กำลังถกเถียงกัน เกี่ยวกับ
วัตถุประหลาดนั้น ลังซ์ ทบทวนภาพนิมิตที่เขาเห็น
อีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจ ก่อนจะบอกเพื่อนๆ เพราะ
มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อ

“เราว่าไม่ใช่จานข้าว หรือท้องเรือหรอก”

ลังซ์ อธิบาย “มันอาจจะเป็นยานอวกาศของ
มนุษย์ต่างดาวก็ได้ เชอคิดดูซิ ถ้ามันมาอยู่ในนี้ได้
มันต้องหล่นมาจากปล่องภูเขาไฟ เห็นรูนั้นไหม
ตอนนั้น มันมีขนาดเท่าๆ กับยานอวกาศนี้ มันถูก
ฝังอยู่ในนี้หลายพันปี ก็เลยมีหินเกาะเต็มไปหมด
เพราะแรงระเบิดนั้น ก็อนหินเกาะเกาะออก”

“หมายความว่า เทพแห่งลิง ช่วยพวกเราให้
ค้นยานบินนี้เจอ” สินสมุทร สรุบบแบบไม่แน่ใจ

“ยานอวกาศของมนุษย์ต่างดาวเหรอ!”

โศนน้อย ก็ยังไม่เชื่อสนิทใจเช่นกัน แต่ในเมื่อ
ไม่มีทฤษฎีอื่นที่รับรองได้ดีกว่านี้ พวกเพื่อนๆ ก็
ยอมจำนนกับสิ่งที่ลังซ์พูด

“เฮ้ ไซ่ก็ไซ่” สุกสาคร สรุปรูปต่างจากพี่ชาย
“แล้วเราจะเข้าไปในนี้ได้อย่างไรล่ะเนี่ย”

ก่อนอื่น ต้องงัดก้อนหินที่เหลือออกให้หมด
ก่อน เพื่อค้นหาว่า ทางเข้ามันอยู่ตรงไหน คนที่

ออกแรงมากกว่าเพื่อนก็คือ ลินส์มูท เพราะ
นอกจากจะตัวใหญ่กว่าเพื่อนแล้ว เขายังรู้สึกผิด
ต่อสังข์ ที่ไม่เชื่อตั้งแต่แรก ดังนั้น หินทูกก็คนที่เขา
จึงออก มั่นมาจากพลังแห่งความลำนึก ขอโทษ
เขาหวังว่าจะต้องเจอประตุนั้นก่อนใครๆ

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๘ อากาศยานช่วยชีพ
กลับไปที เว็บชุมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>